

nævnt sig selv den 8. september 1908. Dommen i straffesagen mod Alberti blev afsagt den 17. december 1910. Alberti blev idømt otte års tugthus ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret.

Der blev i øvrigt aldrig rejst rigsretstiltale mod Alberti.

Efter at Alberti den 8. september 1908 havde meldt sig selv til politiet, vedtog Folketinget den 15. februar 1909 at nedsætte et udvalg til »at modtage og gennemgaa Akterne vedrørende de i Anledning af forhenværende Justitsminister Albertis Embedsgerning afholdte Forhør«. Udvalget afgav betænkning den 6. maj 1909, endnu inden forhørene over Alberti var afsluttet. I betænkningen indstillede et flertal bestående af Venstrepartiets valgmedlemmer, at spørgsmålet om rigsretstiltale mod Alberti først burde finde sin afgørelse, når undersøgelserne af hans embedsforhold var afsluttet. Flertallet fandt samtidig, at de foreliggende oplysninger ikke kunne give anledning til at foreslå tiltale mod andre. Om de øvrige indstillinger i betænkningen henvises til Jens Peter Christensens afhandling »Ministeransvar«, side 423-424.

Udvalgets betænkning nåede ikke at blive behandlet i samlingen 1908-09. I begyndelsen af næste samling blev det, efter en omfattende folketingsdebat den 19. november 1909, vedtaget at nedsætte et nyt udvalg. Udvalget afgav indstilling vedrørende J. C. Christensen og Sigurd Berg den 1. december 1909. Flertallet bestående af Socialdemokratiets, Det radikale Venstres og Højres valgmedlemmer indstillede tiltale rejst mod de to forhenværende ministre for en række nærmere opregnede forhold (se herom ovenfor), mens de to Venstre-mindretal ikke fandt, at der var grundlag for tiltale. Som nævnt vedtog Folketinget, bestående af radikale, socialdemokrater og højremænd, den 7. december 1909 at stille J.C. Christensen og Sigurd Berg for Rigsretten.

Der er aldrig givet nogen officiel begrundelse for, at man ikke rejste rigsretstiltale mod Alberti. Udvalget, der var blevet nedsat den 19. november 1909 med den opgave at gennemgaa akterne vedrørende forhørene over Alberti, afsluttede sit arbejde med en betænkning den 2. april 1910. I betænkningen udtalte man blot, at udvalget havde gennemgået de tilstillede forhørsakter, og at intet af udvalgets medlemmer derefter havde fundet anledning til at fremsætte forslag til yder-

ligere indstilling til Tinget. Betænkningen ses ikke at være blevet behandlet i Folketinget.

Der henvises i øvrigt til Jens Peter Christensens afhandling »Ministeransvar«, side 423-428.

Rigsretssagen mod Erik Ninn-Hansen i 1993-1995 (Tamilsagen)

Da Rigsretssagen mod fhv. justitsminister Erik Ninn-Hansen af tidsmæssige grunde formentlig ligger forholdsvis godt i erindring, behandles den ikke så udførligt i dette bilag. For en mere udførlig behandling af sagen henvises til Jens Peter Christensens afhandling »Ministeransvar«, side 106-116 og 302-356 (sidstnævnte sider indeholder en udførlig redegørelse for sagen samt konklusionerne i undersøgelsesrettens beretning samt den efterfølgende tjenestemandssag mod en række af de involverede tjenestemænd). Folketingets beslutning om rejsning af rigsretstiltale mod Erik Ninn-Hansen i juni 1993 og de hensyn, der i den forbindelse blev lagt vægt på, er omtalt i afhandlingen på siderne 448-458.

Om de forskellige former for undersøgelser i Tamilsagen – herunder før rigsretssagen – kan oplyses, at Folketingets Ombudsmand i september 1988 meddelte Justitsministeriet, at han ville undersøge tamilsagerne, at ombudsmanden den 1. marts 1989 afgav sin rapport, at Statsministeriet i juni 1990 på vegne af Justitsministeriet anmodede højesteretsdommer Mogens Hornslet om at gennemføre en undersøgelse (i en undersøgelsesret) af beslutningsprocessen og administrationen i forbindelse med Tamilsagen, at afhøringerne i Højesterets kæremålssal blev indledt i november 1990, at daværende statsminister Poul Schlüter i januar 1991 bad Statsadvokaten for København, H.C. Abildtrup, om at undersøge, om Justitsministeriets embedsmænd kunne sigtes efter straffeloven, at Justitsministeriets departementschef, Poul Lundbæk Andersen, i januar 1991 blev sigtet for misbrug af offentlig stilling og grov tjenesteforsømmelse (alle andre embedsmænd gik fri, bl.a. fordi forældelsesfrister var overskredet), at statsadvokat Abildtrup i marts 1991 frafaldt sigtelserne mod Lundbæk Andersen, at Ninn-Hansen den 2. april 1991 blev afhørt som den første politiker i undersøgelsesretten, at retsmøde nr. 102 den 29. maj 1992 satte punktum for afhøringerne, at højesteretsdommer Mogens Hornslet den 14. januar 1993 afgav sin Tamildregørelse, at Folketingets Udvalg for Forretningsordenen den 24. fe-